

J E G Y Z Ó K Ö N Y V

Készült: Dunaújváros Megyei Jogú Város Közgyűlésének 2007. október 23-ai ünnepi üléséről.

Az ülés helye: Dunaújváros Megyei Jogú Város Közgyűlésének színházterme

Jelen vannak:

1. Cserna Gábor
 2. Cserni Béla
 3. Dr. Dorkota Lajos
 4. Gombos István
 5. Dr. Kántor Károly
 6. Kecskés Rózsa
 7. Kiss András
 8. Lőrinczi Konrád
 9. Nagy Zoltánné
 10. Pintér Attila
 11. Pochner László
 12. Dr. Ragó Pál
 13. Rácz Mária
 14. Selyem József
 15. Dr. Skaliczki Andrea
- képviselők**

Hiányzók:

1. Dr. Kálmán András
 2. Gál Roland
 3. Kismondi László
 4. Nagy Szilárd
 5. Parrag Viktória
 6. Rohonczy Sándor
 7. Somogyi György
 8. Szepesi Attila
 9. Szűcs Aranka
 10. Tóth Kálmán
 11. Tóth László
- polgármester**
- képviselők**

Dr. Tóth István	címzetes főjegyző
Dr. Hőnigh Magdolna	aljegyző
Berzlánovits Mátyás	a városüzemeltetési- és fejlesztési iroda vezetője
Dr. Deák Mária	az oktatási és kulturális iroda vezetője
Molnárné Dr. Jászberényi Rita	a gyámhivatal vezetője
Dr. Kukorelli Sándor	a szervezési és jogi iroda vezetője
Dr. Kresák Ilona	a közigazgatási iroda vezetője
Tóthné Záhorszky Margit	a személyügyi és gondnoksági iroda vezetője

Meghívott vendég: 100 fő

HIMNUSZ

Fábos Zsolt sajtószóvivő:

Ünnepi műsor felkonferálása.

- Accord vonósnégyes: Kodály Zoltán 2. vonósnégyes
- Vers: Kiss Attila BKMH színművésze előadásában: Ernesto Pinto: Dal azokról, akiket a holnap megkoszorúz

Cserna Gábor alpolgármester:

„Csak törpe nép felejtethet ős nagyságot,
Csak elfajult kor hős elődöket,
A lelkes eljár ősei sírlakához,
S gyújt régi féynél új szöveteket.”

Hölgyeim és Uraim!

Garay Jánost idézve köszöntöm Önöket nagy tisztelettel Dunaújváros Megyei Jogú Város Ünnepi Közgyűlésén, 2007. október 23-án.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc 51. évfordulójáról emlékezünk. Még sokan velünk vannak a résztvevők és szemtanúk közül, de már a magamfajta, a szabadságharc után született is elég érett arra, hogy megérthesse: mit, miért tettek, illetve nem tettek szülei és nagyszülei.

Minden október 23-án egy felejthetetlen pillanatot akarunk megragadni, megérteni a titkot. A XXI. század embere azon van, elveszítette a feltétlen elfogadás képességét. Nem elég neki a csoda. Azonnal akarja a nyitját, a titok megfejtését.

1956. októbere csoda volt születésében, az volt tiszavirág életében, és az volt halálában is. Ott és akkor jött a világra, ahol és amikor senki sem számított rá. Egy olyan nép hazájában született, amelyet a XX. század legnagyobb hazugsága, a szocializmus kétszer is meggyötört. Világpolitikai befolyását tekintve súlytalan, gazdasági erejét tekintve elhanyagolható ország tett hitet a szabadság mellett.

1956. október 23-án varázsütésre álltunk talpra. Néhány óra alatt megbukott a kommunizmus, megalakult a nemzetőrség, a munkástanácsok. Újra éledtek a betiltott pártok, Nagy Imre vezetésével felállt az új kormány, kiléptünk a Varsói Szerződésből. Egyetlen hét alatt a Szovjetunió egyik tartományából önálló állam lettünk.

1956. őszén mindenki láthatta a szabadságot. Ha becsukjuk a szemünket, mi is láthatjuk. Ott jár-kei az újból európai Budapest utcáin, sorban áll a boltok előtt, ahol kenyeret osztanak, leül a családi asztalokhoz. Jövedelekor a magyarok felállnak, és nemzeti himnuszukat éneklük.

Csoda volt halálában is, bár jeltelen sírba, arccal a föld felé, kátránypapírba csavarva, lábát szögesdróttal összekötözve temették el. Mégis feltámadt, itt van közöttünk ma is, és egybegyűjt minket.

51 évvel ezelőtt Európában sokan voltak, akik a kommunista ideológiát, a szocialista rendszert izgalmas, haladó, a demokráciához vezető kísérletnek, a Szovjetuniót pedig olyan hatalomnak tekintették, amely felszabadítóként állomásozik az elfoglalt országokban. A kommunista pártok több országban is a hatalom küszöbén álltak, fogalmuk sem volt, mi fenyegeti a nyugati civilizációt.

1956., a magyarok üzenete szolgáltatta a bizonyítékot. Azt, hogy a kommunista ideológia a gyakorlatban állami terror.

Illyés Gyula – sokáig indexen tartott - Egy mondat a zsarnokságról című versében így próbálja megértetni:

„Hol zsarnokság van,
ott zsarnokság van,
nem csak a puszkacsőben,
nem csak a börtönökben,
nem csak a vállalat-szobában,
nem csak az éjszakában.....
nem csak a vallatásban,
nem csak a vallomásban.....
mert álmaidban
sem vagy magadban,
ott van a nászi ágyban,
előtte már a vágyban.....
tányérban és pohárban,
az van az orrban-szájban,
világban és homályban,
szabadban és szobádban.....”

A magyarok üzenete szíven találta a világot.

„A magyar az újkori történelem legbátrabb népe, hisz minden külső segítség nélkül csakis a szabadságáért harcolt.” - mondta Konrad Adenauer német kancellár 1956. november 23-án a CDU elnökségi ülésén.

Az '56-os magyarok üzenete utat talált más európai államférfiakhoz is. Jacques Chirac francia elnök így vélekedett:

„Ez az esemény mindörökké emlékezetünkbe vésődött, mert néhány nap erejéig a remény elöntötte a szíveket Budapeستől Párizsig. A magyar nép harca a miénk is volt, a szabadság küzdelme a diktatúra és a totalitárius rendszer ellen..... Mindannyian emlékezetünkben őrizzük a magyar népnek a szabadságért, de egyben a mi szabadságunkért hozott áldozatát..... Leckét adott abból, amit a mi kötelességünk tovább adni a jövő nemzedékének Nélküle Európának minden bizonnyal más arca lenne, mint amelyet ma ismerünk.”

51 évvel a szabadságharc, 17 évvel a rendszerváltás után már világosan látszik, hogy szabadságunk igencsak törékeny. A rendszerváltoztatás felemás módon ment

végbe, a szocializmus csődjéért viselendő felelősség tisztázása elmaradt, a felelősök számonkérése elsikkadt.

Családok ezrei mindennapos megélhetési gondokkal küzdenek, fizetik a vizitdíjat, a napidíjat, a receptdíjat, a tandíjat. És közben uniós pályázatokon elnyert eurók gurulnak el, tűnnek el.....

Régi igazság, hogy a rossz önmagában hordozza büntetését. Aki megszegi a közösség törvényeit, gúnyt űz eszméiből, aki félrelöki a közmegegyezéseket, legyen szó családról, munkahelyről, nemzetről, veszedelmet zúdít a közösségre.

Ezért nem lökhetjük félre a rendszerváltáskor közösen alkotott szabályokat. Mert kell mérce, amihez igazodhatunk, amivel magunkat és tetteinket megmérhetjük, ami szerint gyerekeinket neveljük. Ezért utasítjuk el az erőszakot, és ezért tartunk ki a demokrácia nehézkes szabályai mellett.

Minden év október 23-án a helyi eseményekre is emlékezünk. Sztálinvárosra, ahol kis ideig háttérbe szorult a Magyar Dolgozók Pártjának városi bizottsága, és a városi tanács apparátusa is. Nem a párt, nem a tanácsi vezetők voltak az utca urai, hanem az itt élő emberek. Akik Sándor András író és Pados István technikai tanár vezetésével akár a fővárosba is elindultak volna a szabadságharcosok megsegítésére.

Ahol a városi népgyűlés akaratából Sztálinváros helyett újból a történelmi eredetű Dunapentele elnevezést használták, s a Sztálin Vasmű Dunai Vasművé változott.

Ahol a laktanya udvarára behatoló mintegy 3000 embert „Tűz!” vezényszó fogadta.

Ahol a „Dunapentelei Igazság” című lap beszámolt arról, hogy a Nemzeti Bizottság „Dunapentele egész területén átvette a főhatalmat”. Elnöke Pados István, helyettesei Boros István, Cihó Pál, titkára Erdei István voltak.

Ahol felmentették tisztségéből Tapolczai Jenő tanácselnököt, Takács Jenő tanácselnök-helyettest, és Illyés Józsefet, a végrehajtó bizottság titkárát.

Ahol Jäger Tamás elnökletével megalakult a Dunai Vasmű Munkástanácsa.

Ahol az értelmiség, a budapesti Petőfi kör mintájára létrehozta a Fáklya Klubot.

Ahol szabad rádió, a Rákóczi adó sugározta a híreket.

Ahol személyes drámák zajlottak. Gondoljuk Nagyéri Károly századosra, Ízinger Gyula főhadnagyra.

Ahol majdnem háromezren jelentkeztek fegyveres szolgálatra, amikor három irányból támadtak Fomenko alezredes vezetésével a szovjet csapatok.

Ahol százak az utcákra vonultak.... fegyverrel, de főleg fegyver nélkül.....

Ahol az események részese, sőt formálója volt Zecher János.

Akinek életútja elismeréseként Dunaújváros Megyei Jogú Város közgyűlési többsége a posztumusz „Dunaújvárosért Díj”-at adományozza.

Tisztelettel köszöntöm Zecher János körünkben megjelent családtagjait.

Fábos Zsolt sajtószóvivő:

A „Dunaújvárosért Díj” átadása következik.

Dunaújváros Közgűlése 24/1991. KR számú rendeletével alapította meg a „Dunaújvárosért Díj”-at. A díj azon személyeknek és közösségeknek adományozható, akik Dunaújvárosban, illetve Dunaújvárosért maradandót alkottak, illetve tettek. A díjat egy évben legfeljebb három személynek, illetve közösségnek lehet odaítélni. Ennél több díjat csak indokolt esetben adományozhat a közgűlés.

Ebben az évben a közgűlés posztumusz „Dunaújvárosért Díj”-at adományozott Zecher János úrnak.

Zecher János

1920. december 13-án Aradon született, 2004. november 1-én, 84 éves korában Dunaújvárosban halt meg.

Zecher János eredeti foglalkozása szerint MÁV forgalmi szolgálattevő volt. 1951-ben került az egykori Sztálinvárosba, a gyár építkezéséhez, ahol főművezetőként a szállítás irányításával foglalkozott. Később a vasmű karbantartó részlegének öntöde üzemében dolgozott, 1956 októberéig.

Az októberi forradalom sztálinvárosi eseményeinek aktív, cselekvő részese, mint az öntöde-, majd a karbantartó gyárrészleg munkástanácsának elnöke, a gyári munkástanács tagja. E testület megbízásával a vállalat védelmét ellátó 32 tagú őrszolgálat parancsnoka. Forradalmi elkötelezettsége a szélsőségektől való elhatárolódással párosult, egyike volt azoknak, akik megakadályozták a város és a laktanya ivóvízrendszerének megmérgezését, a Görbe utcai lakóépület felgyújtását.

A forradalom leverését követően letartóztatták és 18 havi börtönbüntetésre ítélték, amit a Pálhalmai Intézetben töltött le.

A rendszerváltást követően a POFOSZ alapító tagja, majd 1990. és 1994. között, mint a helyi szervezet elnöke a forradalomhoz méltó, szellemiségéhez hű dunaújvárosi évfordulós események szervezője, lebonyolítója volt. Kezdeményezésére állították fel a dunaújvárosi temetőben a kopjafát. 1990. október 23-án az 1956-os eseményekre már itt emlékezhetünk.

Hihetetlen energiával, kutatói igényességgel dolgozott az 1956-os forradalom helyi eseményeinek forrás értékű feltárásán és megörökítésén. Két könyve jelent meg eddigi kutatási munkája eredményeként, amelyekben, továbbá megkezdett harmadik alkotásában önmagához híven, az igazsághoz precízen ragaszkodva, töretlenül dolgozott.

Kitüntetései:

- 1991. október 23: 1956-os Emlékérem
- 1992. június 16: Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztje
- 1994. október 23: Hazáért Érdemkereszt
- 1996. október 23: Az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc 40. évfordulójának tiszteletére „Emléklap”
- 2001. március 15: Fejér Megye Díszpolgára

„... nem kívánok újabb harcokat, amelyek csak tapsokat és keresztényi könnyeket eredményeznek. Túl sok a halott már Európának ezen a részén, s a magyar vért óvni kell! Ám Európában csak úgy maradhatunk híek Magyarországhoz és az elveinkhez,

ha soha nem igazoljuk megrontóinkat, s áruljuk el azt, amiért a magyar harcosok életüket adták...”

Ezek voltak Zecher János kőkemény, megalkuvás nélküli szavai. Ilyen volt az élete is, kemény és megalkuvásmentes.

Mindezek alapján Dunaújváros Községi Közgyűlése 2007-ben Zecher Jánosnak posztumusz „Dunaújvárosért Díj” –at adományozott.

Felkérem Cserna Gábor urat, hogy adja át, és Zecher János úr lányát, Fábián Jenőnének, hogy vegye át a díjat.

Cserna Gábor alpolgármester átadta Zecher János lányának, Fábián Jenőnének a díjat.

- SZÓZAT

A vendégek meghívása az aulában tartandó fogadásra.

K.m.f.

(: Cserna Gábor :)
alpolgármester

(: Dr. Tóth István :)
címzetes főjegyző